
PRAHA
2033

Po pádu plynových bomb a

termonukleárních

zbraní na Prahu, se lidstvo přesunulo především do podzemí. Do metra nebo na okrajových částí města do sil.
Tam kde nespadly bomby ani nedosáhl plyn se lidé naučili žít ze zásob dostupných z povrchu. Přesto tento příběh začíná na periferii.
Stanice Lužiny a Hůrka, kde lidé začali žít i v tubusu metra, jediném možném místě v metru pražském, kde byl průjezd nad zemí.
Zde sídlilo pár jedinců, kteří komunikovali s obouti stanicemi. Bylo to podivné seskupení lidí, kteří se rozhodli zde schovat jako ti první.
Bylo to za náhlé události, kdy do okolí začal nálet plynových bomb.
Hned do toho začali padat i termobarické zbraně.
Poté se zaplnilo celé metro lidmi.
Tak jak by řekl jeden z nich:
-,,Dlouho předtím jsem neuslyšel sirény ani nepamatuji. Mám pocit, že je dokonce předtím, na začátku III. Světové války už ani jejich zkoušky neprobíhaly. Až pak najednou uprostřed noci!”
Museli rychle utéct do metra, jak je megafony na budovách a mezi nimi s ozvěnou hlásily pokyny:
-,,Toto není zkouška! Dostavte se do nejbližšího ochranného místa!”

Křičeli sirény.

Bylo to to jediné, co dokázali místní rodiny rozeznat v tom hluku výbuchů a chaosu lidu.

Celé to znělo jako špatná píseň.

Museli se pobrat celé rodiny a zavést je se do podzemních krytů stanic metra okolo základních škol, které stály mezi panelovými domy.

Většina lidí je sledovala ze svých rodinných bytů ze všech pater každý den.

Po vypuknutí náletů však ztratili svou veškerou funkci.

Jedna bomba dopadla přímo na jednu těchto základních škol a přidal se k

tomu plyn z plynových bomb. Celá explodovala i s blízkým zimním stadionem stojícím v přímé blízkosti od ní. Celý prostor okolo se napustil plynem v přízemní vrstvě a ten se smíchal s explozí termobarické bomby. Celé to chytlo a nastalo naprosté inferno. Částí těchto dvou budov se rozlétly do okolí a fatálně tak poškodili i další budovy okolo.

Exploze vysklila většinu oken ve všech nejbližších budovách.
Ty, které zůstaly ve svých rámech popraskali.
Lidé, kteří toto přežili se museli vydat ihned dovnitř metra, které se po uzavření stali krytem

pro zachovalou populaci.
Bylo k spatření, jak se sbíhá celé sídliště a v řádu na další stanci taky. Zkrátka, kam oko dohlédlo byl naprostý chaos, zmatek a masová smrt.

Uvnitř zůstali uzavřeni až do doby,

dokud se nezdálo být bezpečné znovu se vyprovodit na povrch.
Což ono bylo až po deseti letech.
Začal průzkum terénu okolí stanice a všeho zbylého, co zásah bomby nezničil.
Naštěstí v nejbližším okolí dopadla pouze jedna jediná.

Přesto napáchala dost škody pro vše tehdejší místní ale i budoucích generací.
Děti jenž vyrostly ve stanicích se samovolně zaučili novým a jiných způsobům života i vzdělávání a hospodaření.
V každé rodině si zde dopřávali koníka a kunis, koňské mléko, jako tu nejvýživnější večeři.
Chov tohoto masa zde v podzemí nastal původem z malého stáda, co dovezl nedaleký cirkus.
Nakonec tu měli po deseti letech stádo o 20 kusech.
Z toho všechny na všechno, ale postupně.
Především pro kůži a jízdu.

Proto se nyní dva muži v předstředním věku vydali na obhlídku venkovního prostředí.
Náhle jeden z nich hekticky mával rukama a spadl z koně. Naštěstí nebyli tak

vysocí.
Na to ten druhý seskočil a doběhl k němu.
Zjistil, že mu selhal filtr plynové masky a nadýchal se zplyněného toxického vzduchu.
I Kdyby ho nyní vyměnil za náhradní, přesto by to k ničemu nepomohlo.
Koně měli vlastní, kterou vyrobili v metru.
Nyní museli zpět.
Chytl oba koně a svého druha pobral na jejich bedra.
Dovedl je zpět do stanice, kde zavolal posili.
Vyšlo ven několik lidí a pomohli raněného odnést do oblasti stanice, kde se starali o raněné.
Náhle se na dozimetru jednom z mužů

zvedla hladina.
-,,Vypněte prosím vás to rádio," řekl.
Žena, zdravotní sestra, zahalená raději než, aby ukázala své ožehnuté tělo, se na něho zamračila, ale přesto tak udělala.
Ošetřovna už si věděla s mužem rady a vyžádala si nyní klid.
Muži tak vyšli ven.
-,,Co se stalo?"

-,,Selhal mu filtr a nadýchal se toxinů dříve, než si mohl vyměnit nový.”
Dali se do řeči dva muži ze tří, neb ten třetí se vydal s koňmi na jejich místo. Společná cesta je vedla do útrob metra.
Zatím, co koně byli začleněni znovu stáda v hangáru jakožto druhém a neoficiálním vstupu i východu z metra, se muži v konverzaci vydali svou cestou.
Oba si stáhly plynové masky a oba v sobě rozpoznali souseda.
-,,Tebe jsem tu již párkrát zahlédl. Bydlíš tady u těch plastových palm v metru.”
-,,Jo! A ty zase v tubusu.”

To už je přehlušil hluk zbylého lidu, jak se dožadují vědět, co se onomu nebožáku stalo.
Informace o všem novém se po metru roznášeli rychle, jako kdysi samo

metro.
Ono ještě jezdilo, ale jen údajně hloub centrálně v podzemí města.
Ovšem, jen údajně.
Tyto zprávy sem většinou zanesli cestovatelé z centra.
Většinou turisti, co se rozhodli prozkoumat letiště, zda je možné odletět.
To se nacházelo ale až pradaleko za rozmezím

spletitých chodeb metra, neboť nemělo svou stanici.
Tím pádem bylo obtížnější se tam dostat, což teprve opustit ochranné zdi metra.
Ovšem, obyvatelé metra pražského již o nikom z těch, co opustili jeho prostory už neslyšeli.
Nikdo netušil jejich konečný osud.
Proto raději však zůstávali zalezlí v metru a tam se snažili adaptovat žít.
-,,Ty si taky průzkumník?”

Zeptal se muž, jménem Filip, jenž byl zachráncem svého parťáka, toho druhého muže, jenž mu byl nápomocný.
-,,Ne, jen dohlížím, na to, co se v metru děje. Tubus, tedy ten tunel nad zemí, ve kterém žiji, je vyhlášené putovní místo. Každý kdo tudy projde se mnou pohovoří, neboť ho zaznamenám," vyprávěl o tom místě mezi stanicí Lužiny a Hůrka, kde žil.
-,,Takže si …"
-,,Spisovatel," odpověděl mu muž a podal mu ruku.
-,,Jmenuji se Dominik."
-,,Filip," zazněla zpětná vazba.
-,,Takže ty tu zaznamenáváš osudy lidí, kteří projdou?"

-,,I těch, co tu žijí," ujasnil.
-,,A jak ses k tomu dostal?"
-,,Dělám to už od nepaměti. Ještě před tím, než nám spadlo nebe na hlavu," odpověděl jako správný kelt.
Ti vždy měli tendence zalézat do podzemí před nebezpečím.

-,,Každá bytost, co se chystá na okraj metra nebo naopak dovnitř prochází přes tubus a já s ní prohodím alespoň pár slov."
-,,Mluvíš o mutantech?"
Zaskočil se Filip.
-,,Ne. Jen si utahuji," zazubil se a ukazovák pravé ruky si strčil pod jeho těsný rolák na krku a pročísl ladným pohybem mezeru mezi textilem a pokožkou.
-,,Bytostmi samozřejmě myslím lidi," uvedl nakonec vážně.
-,,Ta válka mi pokazila celou mojí literární kariéru, tak aspoň dělám, co můžu. Byl si už někdy v tubusu?"
-,,Ještě ne," odpověděl.
-,,Pojď, je tam zajímavej výhled," vydali se tunelem lemovaným hranatým osvětlením.
Dovedl ho na vyvýšenou plochu kolejnice, kde měl tak jako každý své obydlí.

Měl tu dokonce několik sousedů.

Před jeho příbytkem se postavili k průhledné kulaté stěně, jenž byla celá podél tohoto dříve průjezdného převisu.

-,,Opravdu je odsud pěkný výhled," okomentoval Filip.

Pod nimi se rozjímala hladina jezera, nad kterou se jako přízračná mlha rozpínaly zbylé výpary jedovatých plynů. Okolo pustl park a jeho ústí do Prokopského údolí.

-,,Původně jsem si myslel, že je to pouze pomerančový plyn, co uspává," přiznal se průzkumník.

-,,No, škoda, že ne rajský," odpověděl mu na to spisovatel.

-,,Dome!"

Zvolal někdo za jejich zády něžným hlasem.

Filip se otočil, zatímco Dominik zůstal nehnutě stát s upřeným pohledem ven.

Stála tam žena vysokého věku. Zahalená v hábitu babice. Přesto v obličeji zachovalá půvabem dámy svých let.

-,,Dojdi až budeš mít chvíli pro toaletní papír," oznámila nahlas.

Nato znovu zalezla do jejich příbytku.
Dominik mlčel.
-,,To je tvá ….”
-,,Stvořitelka, ano,” znovu za něho dokončil větu svým označením pro matku.
-,,Když už jsme u toho, musím dojít do stájí. Domluvit se, až znovu bude porážka koně. Přidáš, se?”
-,,To se hodí, bude čerstvá porce bílkovin.”
-,,To taky, ale především… Potřebuji být u toho.”
Průzkumník mlčel.
-,,No a ještě jedna věc,” vytáhl z nenadání odněkud spisovatel malý zápisník a pero.
-,,Máš něco na srdci, co bych mohl pro ostatní zaznamenat?”
Zeptal se ho rozvážně.
Filip se tvářil zaskočeně. Podíval se ven skrz průhlednou stěnu.
-,,Asi ať si kdokoliv, kdo se vydá ven,

zkontroluje svou plynovou masku a filtry.”
Tu samou větu si bez dalších poznámek zapsal jeho spolu-vyhlížející.
-,,To se bavíte s tím feťákem?”
Ozval se zpoza nich znovu nějaký hlas. Tentokrát cizí.
Filip se znovu ohlédl.
Byl to soused.
Podíval se zpět na Dominika, co na to řekne,

nebo jak si to má vyložit.
-,,Mám cukrovku. Matka mi musí každý den dvakrát píchat inzulín nitrožilně. Tihle otravové věčně strkají nos kam nemají," dostalo se mu odpovědi.
Lépe než žádné.
-,,Docela by mně zajímalo, co všechno si zaznamenal, za tu dobu, co tu žijeme."
-,,Je toho spoustu. Někdy tubusem projdou čtyři lidé denně, někdy nikdo. Ale pokaždé se tu pozastaví nad tím výhledem. Rád ti to někdy ukážu, je to docela zajímavé."
-,,Tak proč ne hned?"

-,,To je také pravda," dodal.
Zalistoval svým zápisníkem.
-,,A. Tady. Mám tu několik poznámek o sousedních stanicích, co jsem se

doslechl. Můžu začít tady, když se na něj díváme - Prokopské údolí. Je obecně známý fakt, že tam vždy byla vojenská základna specializovaná na laboratorní výzkum. Předpokládám, že s bio i syntetickými látkami. Ovšem, zatím se tam nikdo neodvážil. Ale jedno je jisté. Mýlí se, pokud někdo tvrdí, že je tam mrtvo," vyřkl nahlas, tak, aby ho zaslechl i soused za nimi.
Filipa po tom přejel mráz po zádech.

Soused se ušklíbl a zalezl do své provizorní chatrče.
-,,Mutanti..," zašeptal někdo další cizí v šeru tunelu.
Filip se rozhlédl, avšak nikoho nespatřil.
-,,No hrůza," rozsekl to napjaté ticho spisovatel nahlas.
-,,Je na čase se vydat do stanice."

-,,Počkej," zarazil ho Filip.
-,,Zajímá mně víc," dodal.

-,,No, tak dobře. A co tě zajímá?"
-,,Zajímá mně, jak to vypadá dál v metru."
-,,To nejsi jediný. Ovšem, kdo se vydá někam, kde žijí mutanti dobrovolně?"
Nadhodil řečnickou otázku spisovatel.
-,,Nehodlám věřit tímhle povídačkám o mutantech," zápasil Filip.
-,,A uvěřil bys, co za opravdové stvůry může žít v metru?"
Rozložil plánek metra Dominik před nimi.
-,,Nevěřím v žádné stvůry," řekl Filip.
-,,To děláš dobře," pochválil ho svým způsobem spisovatel.
-,,Totiž, v těchto mých zápiscích mám přesné popisy těch nejzrůdnějších stvoření, které tento podzemní svět zažil. Pokud jsi opravdu

dostatečně odvážný a otrlý tomu čelit, dovolím si

pokračovat."

-,,Vezmu to hned od konce naší linky:

Zličín

-,,Má to blízko ke slovnímu spojení zlý čin. Proto také vybrali jako místo, kam posílají za trest lidi z metra, kteří se něčím prohřešili.
Paradoxně, toto místo je dost velké, aby tam mohli lidé žít v pokoji, ovšem ti, kteří zde nyní mají moc, což jsou ti, kdož dříve pro tyto prostory pracovali. Revizoři, jezdci, údržba. A tam žije jeden takový z nich. Pouze výjimečný předurčen pro tuto práci. Narodil se někomu z této podzemní vrchnosti. Ovšem, byl lidský pouze z venčí. Uvnitř měl blízko k něčemu, co nebylo

podobné ani člověku ani zvířeti. Možná jakému si bohu, ovšem ohavnému.
Tato postava pražského metra je jakýsi sběratel. Ovšem lidských těl. Lidé, které tam zbytek metra posílá, jsou tam uvítáni jako hosté.
Pouze jediným člověkem - tímto

sběratelem.
Ten s nimi povečeří a promlouvá s nimi, co provedli.
Poté je nechá se dobrovolně uspat rajským plynem na věčnost. Poté je nabalzamuje a uloží

do vitríny jako předmět v muzeu.
Je jich tam takto vystavené celé nástupiště i s cedulkami, co provedli."
-,,A není to pouze výmysl?"
Namítal Filip.
-,,Můžeš se tam dojít podívat, pokud ti život není drahý."
-,,No raději snad ne. Co tam máš dál?"

Stodůlky

-,,Na stodůlkách dopadlo tolik plynových bomb, že to tam udělalo sto dir venku okolo metra. Lidé tam žijí odříznutí od Zličína. Mají se dobře, spolupracují s námi a mají štěstí, že mají stanici více v podzemí. Nedošlo v nich k takovým plynovým výparům nebo ozáření.”

Luka

-,,Za metrem Luka je pusto. Panuje zde divoká zvěř a matka příroda sceluje, co lidstvo rozvrátilo. Tato stanice je stejně jako Lužiny a Hůrka poměrně nad zemí, nebo nedostatečně zastavěná na povrchu, takže sem proniklo dost radiace,

proto nikdo moc nežije ve stanici spíše jako my v tunelech.”

Lužiny

-,,Naše stanice je dost mělká a taky bývala prosklená. Proto jsou ty struktury nad stanicí zabedněné. Taky to máme blízko k čističce vody, která se nachází v parku a zůstala neporušená. Díky ní my i Hůrka máme dostatek nekontaminované vody.”

Hůrka

-,,Ta má stejně jako Luka nebo my okraje stanice zabedněné, neboť byli prosklené. I zde lidé spíše žijí v tunelech.”

Nové Butovice

-,,Tato stanice se má hlouběji než ty předchozí a od ní už to výš nejde, proto má takový bratrský vztah k Hůrce a i nám, protože je blízko. Nové Butovice jsou především zaměřené na obchod.”

Jinonice

-,,Ty byli vždy jiné.”

Radlická

-,,Zde používají radlici, což znamená, že zde obhospodařují zemi a pěstují brambory.”

Smíchovské nádraží

-,,Velmi podstatná stanice. Má přímé spojení s místní Hanzou před vnějšek,

neboť tunel pod vodou se zatopil, ale most zůstal. Odteď jste za deset minut na hlavním nádraží za uvnitř pražské hanzy - toť spojení 5 stanic. Hlavní nádraží, Florenc, Můstek, Muzeum. To je centrum města i v podzemí, ale zde se lidé opět vrací na povrch. Prozvonili vlaky a opravili kolejnice. Sem se lidé z celého metra schází.

Ovšem nic není zadarmo.

Peníze nahradily peníze, ovšem.

Dnes je to cokoliv, co ten druhý uzná za vhodné. U někoho uspějete s předválečnou měnou, třeba českou korunou, eurem, či tak. Nebo s měnou vynalezenou na internetu - OTWC. Peníze času.

Původně návrh na novou světovou měnu ovšem v roce 2022, se nevěřilo, že za rok vypukne III. Světová válka. Ovšem uspět zde můžete zkusit i s víčky nebo

sklenicemi od piva.”

Anděl

Zde se i přes to, že byla odříznuta podzemní spojka, povedlo obnovit staropramenský pivovar a některé smíchovské hospody se podařilo opět zprovoznit. Ovšem, pouze na Malé straně řeky. Staré město má své. Na Malé straně je již jen ocas zelené linky, ke které se můžete dostat přes povrch, ovšem. Není to bezpečné."

Nemocnice Motol

-,,Opravdu nevím, kdo by se tam odvážil. Jedna z bomb zasáhla přímo mezi majestátní Petřín a ni a vážně ji ožehla. Navíc, ta stanice není moc hluboko ani blízko žádné jiné a tak i přes její vybavení pravděpodobně nikdo nežije. Přesto bývá snadným terčem pro stalkery z celého metra."

Petřiny

-,,Osamocená stanice s dobrou hloubkou. Lidé zde žijí, říká se, že tato stanice vychovává ty nejtvrdší z metra, to podle jejího názvu.”

Nádraží Veleslavín

-,,Je to osamocené nádraží s přímou silnicí až na letiště, ovšem s letištěm jsme ztratili spojení, takže nevíme nic. Tato stanice se zřídka využívá pro zásoby okolních stanic.”

Bořislavka

-,,Okolo této hluboké stanice, kde žijí lidé. Zůstalo naprosto zpustošené okolí, toť paneláky i infrastruktura.”

Dejvická

-,,Zde se nachází i vítězné náměstí. Paradoxně, je celé bombardované plynovými bombami. Lidé zde normálně žijí v podzemí.”

Hradčanská

-,,Zde se nachází historická část města a přístup do různých zahrad a sadů, které z poměrné části zůstaly netknuté. Lidé hovoří i o způsobu navrácené se do doby Edenu a odcházejí tam hledat způsob žití. Spousta budov se dala znovu obývat. Zhruba těch deset let po válce se dalo pomalu vycházet na povrch. Lidé tvrdí, že v těchto sadech lidé i zvířata žijí v sounáležitosti."
-,,To mi potom řekni, co se odehrává na rajské zahradě."
-,,No, to bych také rád věděl. Ovšem pokud mne paměť nešálí, Rajská zahrada byla velmi mělká. Neměla šanci přežít. Maximálně, tak jako tady naše

stanice."

Malostranská

-,,Zde je to jako Hradčanská. Ještě tu ovšem zůstala jedna část naší strany. Poloostrov. Zde je Vltavská a nádraží Holešovice. Ty ovšem jsou zatopené. Alespoň, co jsem zaslechl.
Zbylá část C je tak odříznuta z podzemí.

Ovšem informace, jak se žije na povrchu zde se těžko dá odhalit."

-,,Musíme do centra."

-,,Copak ses pomátl?”
-,,Potřebuju dokončit svou knihu s plánkem metra i pro ostatní. A jinak se to samo neudělá.”
-,,Jak se ta kniha bude jmenovat?”
-,,Ještě nevím. Asi Neviditelný průvodce."
-,,Proč neviditelný?”
-,,Sám nevím, jak mne to napadlo.”
-,,Dobrá. Vyrazil bych.”
-,,Ještě si musím sbalit a říci matce, ať se taky připraví.”
-,,Ty jí bereš s sebou?”
-,,No někdo mi musí píchat inzulín.”
Filip na to mlčel.

Vydali se k nim do příbytku a pověděl matce o jejich plánu vydat se metrem.
-,,A kam se chystáte na Hůrku?”
-,,No to aspoň až na Smícháč,” oznámil.
-,,To je cesta tak na den až dva.”
-,,Jakto?”
Divil se Filip.
-,,No zkus si jít tolik kilometrů po zabydlených tunelech plným lidí, kteří jsou rádi za každou

návštěvu. Buď vás chtějí zbít, okrást nebo opít. Tam to není jako tady v tubusu nebo na těch zbylých mělčinách. Je to tam temný a hluboký.”

-,,A ty si tam už byl? V centru nebo v pražské hanze?"

Spisovatel na otázku mlčel.

-,,Ještě ne,” odpověděl nakonec.

-,,Ale jedno vím jistě. Do pražské hanzy má přístup pouze ten, co má co nabídnout.”

-,,No tak to víš, že by se něco našlo."

-,,Dobře, tak pojďme, půjdeme spolu na Hůrku. To jenom sejdeme dolů tady z

tubusu. Jak se říká, na zkušenou. Byl jsi tam už někdy?”

-,,Ještě ne,” odpověděl Filip.

-,,Tak uvidíš, jak to chodí na dalších stanicích."

Vydali se na cestu.

-,,Koho nám to čerti nesou?"

Zvolal někdo z tunelu vylučujícím do Hůrky.

To už Dominik rozpoznal reflektující revizorskou vestu.

-,,Zastavte se a rozhodněte se! Buď začneme palbu nebo rozlejeme kořalku!”

Zvolal další hlas z konce tunelu.

Spisovatel se tomu začal smát.

-,,Klid, už je znám. Žádnou zbraň nemají.”

Přidali do kroku napříč přímým světlům.

Došli až k pohraničníkům. Ti už měli rozlité panáky pálenky.

Pozdravili se a na přivítanou každý obdržel jednu.

Přiťukli si a kopli ho do sebe.

Náhle si Filip všiml, že přeci jenom měl

jeden z nich za opaskem v pouzdru ruční zbraň.

-,,Tys kecal,” řekl mu.

-,,Ne, jen jsem to nevěděl," odpověděl mu Domynick a jak už byli připití, tak se tomu začali oba smát.
-,,No moc se nesmějte. Máme tu ještě celou flašku," řekl jeden z pohraničníků. Dali se do ní.
-,,Hele neměl bys brzdit? Vždyť máš cukrovku," upozornil ho Filip.
-,,Když chlastám, tak chlastám do dna, vždycky se pak odrazim od dna," začal na něho spisovatel.
-,,Co ty rapuješ?"
Pobavilo to pohraničníky.
-,,Zandej ještě něco," hecoval ho Filip.
-,,Bez hudby neumím začít den, bez hudby ani nevycházim ven," pokračoval Domynick.
-,,No počkej, vždyť tu máme někde rádio," ozval se pohraničník.
-,,Ne to nepouštěj!"
Ohradil se spisovatel.

-,,Proč ne?"
Divili se.
-,,No zkus ho zapnout," navrhl.
Zapnuli tedy rádio a tunelem se ozval šum.
Spisovatel vyndal z kapsy svůj dozimetr a ukázal ho.
Byla na něm viditelně zvýšená frekvence radiace.
-,,A teď to rádio zas vypni," navrhl.
Udělali tak.
Radiace opravdu na dozimetru klesla.
-,,No to mně podrž."
-,,Radioaktivita."
Divili se pohraničníci.
To už byla láhev dopitá a celá čtveřice na šrot.
-,,No nic Filipe, musíme se vydat zpátky a vyspat se. Snad zítra bychom mohli vyrazit."
Nezbývalo než souhlasit.
-,,No to ses zase zřídil! Modli se ať nechytíš šok!"
Spisovatel zalezl do příbytku a Filip se

také vydal vyspat na možnou zítřejší akci napříč metrem.
-,,Tak jsem tady," ozval se Filip druhý den z rána u spisovatelova přístřešku.
-,,Mami, už je tu ten procházkář, můžeme vyrazit," označil průzkumníka slangem pohraničníků.
-,,Máš nějaké zprávy o svém parťákovi?"
-,,Situace se zlepšuje. Brzy zas bude moc

normálně žít. Prý si ho tam ale ještě tak dva týdny nechají."
-,,Můžeme vyrazit," oznámila spisovatelova stvořitelka.
Trojice vyšla ku tunelu.
-,,Co kocovina?"
-,,Jako trám, ale injekce inzulínu to spravila."
Po deseti letech v podzemí to pro něho znamenalo náhražku čehokoliv, na co býval na povrchu zvyklý.
Neměl se za co stydět.

Nebyl jediný.
Nesl si svou koženou aktovku s ampulkami inzulínu a jehlami.

Prošli dál skrz hlídku, která se dnes už taky tak vesele netvářila jako včera.
Stanice Hůrka zela z většinové části prázdnotou.
Nebylo zde nic k vidění ani k zaslechnutí.
Proto jí pouze prošli do dalšího tunelu směřujícího do stanice Nové Butovice.

Všichni si tu trojici prohlíželi a někdo je dokonce i pozdravil. Toť z důvodu, že v této stanici velmi záleželo na dobrých společenských vztazích z důvodu obchodního.
-,,Pojďme se podívat do středu stanice," navrhl

Dominik a vedl svou dvojici kupředu velkému osazenému pultu všemožným zbožím, které stalkeři na povrchu vyfárali. Dav okolo se rozestoupil a dovolil

tak trojici vejít blíž k podívané.
Viděl zde zakládané textilní látky, plynové masky s filtry, konzervy a mnoho dalšího zboží.

Vytáhl z kapsy papírové bankovky OTWC a daroval je jednomu z prodejců za směnu konzerv. Ty potom rozdal Filipovi a své matce. Každý si vytáhl svou hliněnou vidličku a posadili se nad kolejnice, kde se nasvačili.
-,,Je to tu docela pěkné," okomentovala jeho stvořitelka.
-,,Dalo by se tu žít. Je tu spousta dívek," přidal se Filip.
-,,To máte oba recht. Název téhle stanice vychází od slova bootování jádra, tedy započetí něčeho nového. Proto by se tu dalo dobře započít nový život, jenže my musíme dál do centra. Určitě to bude ještě zajímavá cesta."
Vydali se tedy cestou dál od stanice s posprejovanými zdmi a trhem uprostřed.
Zde již byla jedna kolejnice tunelu využívána pro rikšu převážející zboží z nebo do odlehlých stanic.

Domluvili se s řidičem, aby je svezl do té další stanice s názvem Jinonice.

Jak již název napovídá, tato stanice byla

tak trochu jiná. Měla béžový boubelatý interiér. Byla dostatečně hluboko, aby v ní mohlo žít dost lidí bez jediného problému.
Sestoupili z rikši.
-,,Měli bychom s místními trochu pohovořit, zdá se mi, že jejich jinost by mohla celému metru pomoci," navrhl Dominik.
-,,A v čem ta jejich jinost spočívá?"
Zeptal se Filip.
-,,To hned zjistíme," odpověděl mu spisovatel a vydal se ke skupince viditelně mladších obyvatel.
Jeho matka je také následovala.
Skupinka se divila, co tu chtějí, ale když spatřili, jak vyndal bankovky OTWC,

hned se jim rozzářili jejich skleněné oči.
-,,Dám vám tyto peníze, pokud mi prozradíte, co dělá vaší stanici tak jinou a ojedinělou," řekl Dominik.
Skupina po sobě začala interně pokukovat.

Poté jeden z nich, vypadající jako jejich vedoucí osobnost, udělal krok dovnitř kolečka, aby se zviditelnil.

-,,Můžeme ti za ty peníze nabídnout tyto jedovaté houby," vytáhl sušené klobouky z hliníkového pouzdra.
-,,Tím se tu trávíte?"
Namítl Filip.
-,,Otráví tě to a zemřeš," promluvil někdo další z davu a oněml tak celý prostor okolo.
-,,Ale poté znovu ožiješ a stane se z tebe homo novus," doplnil ho ten

uprostřed.
-,,Co to znamená?”
Zajímal se spisovatel.
-,,Budeš moci vnímat mystiku tunelů,” uvedl na pravou míru ten houby nabízející.
-,,Jak se to projevuje?”
Zajímal se Filip.
-,,Budeš potom moci slyšet tunel. Každý tunel zde v metru má svůj hlas a promlouvá ke každému, kdo jím prochází. Jen pouze ti, kdož se znovuzrodili z

těchto hub je však slyší a mohou díky tomu naslouchat své cestě pro bezpečný návrat, či dojít do svého cíle bez úhony,” dostalo se mu odpovědi.
-,,Slyšet hlas tunelu? Je to vůbec reálné?”
Divil se dále.
-,,Realita, to je pouze kolektivní halucinace,” vyřkl ten s houbami v dlaních jako by to měla být jeho

tečka.
Poté znovu chvíli následovalo ticho.
-,,Berete tedy nebo ne? Nic jiného k nabídnutí nemáme."
-,,No dobře, vezmu si je," prohlásil nakonec spisovatel a proběhla směna.
-,,Ty si se snad zbláznil," ozvala se za jeho zády hlas jeho matky.
-,,Mami, vše je v pořádku, obě strany dostaly, co chtěly," odbyl ji.
Nechala ho být, ale bylo na ní vidět, že je z toho v rozpacích.
-,,Kde je berete?"
Doptával se s klobouky v potící se dlani.
-,,Rostou na různých námi známých

místech."
-,,Konkrétních místech," rozjařila se dokonce jedna slečna ze skupiny, ale hned na to zase zmlkla, neboť na sebe strhla příliš mnoho pozornosti.
-,,Teď vážně, jsou kontaminované?"

-,,Rostou tady dole v metru. To ti musí stačit, víc už ti prozradí jen pouze ony samy," tahal na něho svůj nakrmený krk vůdce této smečky.
-,,Dobrá," sklonil hlavu spisovatel a otevřel svůj kufřík, do kterého si je uschoval.
-,,Nechám si je na nějakou zvláštní příležitost,"

oznámil všem, aby byl klid.
-,,Řekla bych, že se můžeme vydati do další stanice," navrhla spisovatelova stvořitelka.
Její syn přikývl.
Filip neprotestoval.

Konečně se dostali do stanice Radlická, odkud tu jezdily drezíny. Celá byla sytě zelená.
Byl tu přímý východ ven, takže tu bylo

potřeba nosit plynovou masku. Stanice spíše fungovala jako překladiště, než jako obytný prostor.
-,,Potřebujeme odvést na smíchovské nádraží," nahodil spisovatel na muže nakládajícího zboží.
-,,Tak to si honem naskočte, drezína bude co nevidět odjíždět."
Nastoupili na drezínu k pytlům mouky. Řidič se jim představil jako Arnošt.
Zapnul motor a rozsvítili se světla, která odhalila špičatou radlici na předku drezíny.
Poté se pomalu rozjely napříč tunelem lemovaným barevnými potrubími.

Jeli tak 50 km/h, všude kolem se jevili pavučiny se zavěšenými chuchvalci prachu.
-,,Za chvíli už budeme na stanici!"
Křičel Arnošt do lomozu drezíny a vibrací její

ozvěny.
Poté přišla dlouhá táhlá zatáčka, která je vyplivla přímo do roviny vedoucí k

nástupišti.
To bylo z velké části pokryté stany různých proporcí.
Drezína s vrzavým zvukem pomalu dozastavila.
-,,Tady máte za odvoz," daroval spisovatel Arnoštovi do ruky ruličku bankovek.
Vysokým krokem vystoupili na obydlenou plochu.
Žilo tu nejvíce lidí ze všech předchozích stanic.
V mezipatře povrchu a nástupištěm se nacházelo spoustu obchodníků se vším možným zbožím, dokonce i se zbraněmi. Ty byli především na blízko, jakožto nože, boxery a podobné vybavení.
-,,Na co to asi tak zdejší lidé potřebují?"
Divila se spisovatelova matka.
-,,Znáš lidi, rádi se bijí mezi sebou navzájem," odpověděl ji.
-,,Jen málo kdo si však uvědomuje, že pokud ho odhalí, čeká ho vyhoštění nebo poprava," dodal.
-,,Tím myslíš konečnou stanici?"

Rozjímal Filip.

-,,Tak. Nebo ven."
Zatvářil se vážně spisovatel.
-,,Dura na prodej!"
Zvolal někdo v okolí.

Rozhlédli se odkud.
Nějaký muž v kapuci stál u rohu s batohem a svolával lid.
Pomalým krokem se k němu vydal.
-,,Co to je ta dura?"
Optal se.
-,,Tvrdá droga," dostalo se mu odpovědi.
-,,Konkrétněji?"
Zajímal se.
V ten moment k nim přistoupil někdo další.
-,,Český piko letí tmouuu!"
Zazpíval na pozdrav.
Prodejce vytáhl psaníčko a směnil ho za OTWC peníze, jenž muž měl.
Byl zvláštně oblečený, jako nějaký motorkář v kožené bundě.
-,,A co byste řekli na halucinogenní houbičky?"

Ozval se spisovatel.
-,,I piko je ve správný míře halucinogenní," dodal ten v kožené bundě.
-,,Pokud máš, rád vyměním," navrhl prodejce dury.
Spisovatel otevřel svou aktovku a vyndal z ní dva klobouky, které jim poté každému po jednom dal.
-,,Nic za ně nechci, jen mi něco povězte o svém životě tady na stanici."

-,,Ty jsi špión?"
Tvářil se paranoidně prodejce.
-,,Vůbec ne, jsem spisovatel. Dělám na průvodci metrem."
-,,Páne jo!"
Divil se ten v kožené bundě.
-,,Tady Smícháč je dobrej, má sem přístup z Andělu, to je takové centrum tadyté strany linky. Taky odsud jezdí vlaky na hlavní nádraží za řekou, ale tam

je to úplně jinej svět," povídal prodejce.
-,,Já jsem z Andělu," řekl ten v kožené bundě.

-,,Jezdím závody mezi Smícháčem a Andělem na speciálně upravených motorkách pro koleje. Vždy takhle můžou jezdit dvě takovéhle motorky vedle sebe a předhánět se."
-,,To zní dost zajímavě," okomentoval spisovatel.
-,,Ještě něco mi řekněte o své stanici," požádal.
-,,Máme průjezd do stanice Karlovo náměstí zatopený, je v něm o kousek před mostem hladina vody. Někteří místní věří, že je ta voda posvátná. Vznikla tam dokonce něco jako sekta, co tam do ní, do té kontaminované vody chodí se omývat jako nějací baptisti. Všem z nich vypadali vlasy a dokonce prý svítí v tunelech. A to nechcete vidět jejich děti."

-,,Nechce se mi uvěřit, že takový lidé mohou mít ještě děti," okomentoval

prodejce dury.
-,,A mne zase, že je stále možno je označit za lidi," řekl na to spisovatel.

Jezdce to v celku pobavilo.
-,,No a pak tu jsou části města nad Andělem, které jsou již znovu obyvatelné. Tam to ovládají cigáni. S těma si nikdo nechce začínat natož zahrávat. Ti se s nikým neserou. Mají skupiny odstřelovačů."
-,,Vůbec se nedivím, ti byli vždy dobrými partyzány."
Náhle se ozval dunivý hlas z megafonu.
-,,Vlak do stanice Hlavní nádraží je přistaven na třetí koleji."
-,,No díky pánové, již musím jít, jede mi vlak," rozloučil se spisovatel a vydal se svou stvořitelkou a druhem ze stanice na povrch do vlaku mířící do centra města a pražské Hanzy.

Cesta kolem trati byla zpustlá, celé město v troskách z poměrné části ale přesto stále zachovalé. Působilo jako z vosku.
Na řece pod nimi byla k spatření loď, jenž se plavila.
-,,Víte něco o té lodi?"

Zajímal se spisovatel.
-,,I tam žijí lidé?"
Divila se jeho stvořitelka.
-,,Nic konkrétního," odpověděl jeden z mužů s nimi ve vagonu.
-,,Mají vlastní způsob zásobování, vždy někam odplují a po nějakém čase se zase objeví. Neútočí. Jako obranu mají z nás všech stále žijících tu nejlepší. A to jen díky těm mrtvým smrdutým vodám."
-,,Vy máte básnické střevo," poukázal spisovatel.
-,,Vím, to protože, opravdový poznají opravdové," dodal.
Vystoupili na plochém stanovišti.
Už tu byli připraveni lidé, co vyndavali a nebo naopak nandali další náklad.
Zbytek se rozprchl.
Naše trojice to vzala do prostoru nádraží.
Bylo zaplněné lidmi až ven do parku obrůstajícího to, co zbylo k životu.
Nejprve to vzali kolem kantýny. Tam bývalo nejvíce lidu.

Spisovatel se rozhlížel, zda uvidí někoho v revizorské uniformě, aby s ním mohl probrat vše, co potřebuje.
-,,To víte, že tu máme nějaké zvěsti. Václavské

náměstí obsadil násilný gang žen. Bývalé striptérky a kurvy. Vždy když polapí nějakého muže, tak ho potom popraví pod ocasem. Pro výstrahu.
Nechají ho tam tak týden a pak ho hodí do kanalizace nebo tak. Prostě ho někam odklidí. Ty nejkrásnější ženy a tak ďábelské."
-,,A myslíte, že si s těmi muži užijí než je zabijí?"
Zajímala se spisovatelova matka.
-,,No to je mi neznámou. Není nikdo, kdo by o tom mohl vyprávět, asi z toho důvodu, že nikdo jejich přítomnost nepřežil. Pokud je vám život milý, nechodil bych tam."
-,,To budem mít asi těsné, míříme totiž do národního muzea," vyřkl spisovatel

a zhrozil tak revizorův výraz v obličeji z důvodu, že se budova nacházela v těsné

blízkosti tohoto nejrozsáhlejšího náměstí pozůstatku velkoměsta.
Vydali se tedy do podzemí stanice, kde měli vybudovanou silnou základnu. Tunely byli plné lidí, kteří zde nalezli svá útočiště.
Měli zde postavené stany a přístřešky, co stalkeři, či odvážlivci donesli z povrchu.
Poté dál hlubinou, kam se odrážely kužely světla od potrubí táhnoucího se zdánlivě nekonečným optickým klamem.

Jako by se ocitli uvnitř obřího vibrujícího hmyzu nebo naopak plazícího se červa.
Nebylo by divu, kdyby zde cestující lidé chytli ponorkovou nemoc.
A hle, díky bohu, konečně světla následující stanice za zákrutem.
Ba ne, to nebyla stanice.

To jim šel někdo naproti s baterkou v ruce či čelovkou.
Přišla chvíle napětí, kdo se to objeví.
Pod kapucí se skrýval dealer dury.

Alespoň dle vzhledu.
Očekávali jeho příchod, jak se k nim pomalým tempem blížil.
Ovšem nakonec nečekaně zalezl za pootevřené mříže ve stěně tunelu a zmizel ve tmě, jako by to byl pouhý přízrak.
Pouze ty dveře vrzavě ohnuty byly.
Mlčky prošel kolem nich s nahlédnutím dovnitř, kde na ně číhala nicota.
S ledovým potem pokračovali až do ústí tunelu k další stanici.

Muzeum

Tato stanice měla dvě části snadno průchozí. Museli se nejprve zorientovat.
Lidí tu bylo spoustu, jako všude po stanicích, ale něco tu bylo jiné.
Především to, že zde byli obydleny i budovy na povrchu hned u východu z metra.
Toť byly obě budovy národního muzea, kterým byla opozicí šiře obávané Václavské náměstí.

-,,Musíme dát pozor na ten gang striptérek," upozornil Filip.
-,,Jen co je pravda Filipe," přitakal Domynick.
-,,Nesmíte se jich tolik bát, jsou to přece jenom ženy. Něžná stvoření," ozvala se spisovatelova matka.
-,,Ale mámo, kdo ví, jak mohla takováto, jak ty říkáš něžná stvoření za to desetiletí v podzemí zdecimovat."
-,,No pokud to byly striptérky, tak ty si na muže dneska vezmou tyč, pokud k ní tedy nepřirostly," nadhodil Filip.
Spisovatele to pobavilo.
Pak ovšem spatřili něco, co celé trojici vzalo úsměv.
Tam kousek pod nimi za čtyřproudou silnicí s desítkami nepojízdných vraků na vrcholku zpustlého náměstí u sochy koně s patronem této

země, svatým Václavem, něco viselo.
Opravdu, jak ten muž v metru vyprávěl.
Přejel jim mráz po zádech.
Raději se dali po schodech nahoru k

těžkým a ohromným vratům muzea.
Uvnitř bylo živo. Lidé je letmo vítali a oni procházeli dál expozicemi.
-,,Ty expozice tady mi připomínají ten tvůj příběh o tom zličínském sběrateli," řekl Filip.
-,,Toť jisto jistě ano, ozval se hrubý hlas za nimi."
Otočili se.
Stál tam muž s plnovousem. Vypadal jako zdejší stařešina.
-,,A o ípáckém preparátorovi jste již slyšeli?"
-,,Ještě ne," odpověděl spisovatel.
-,,Dopředu radím, aby si slabší povahy zacpaly uši nebo zakryly oči. Po

vypuknutí války a následném přesunutí se na čas do podzemních prostor, tam jeden z vnitřních dispečerů, staršího věku, zmagořil.
Vždy si ze stanice vybral nějakou jednu vhodnou oběť. Ovšem lidé si toho zprvu nevšimli, že se jim ztrácí lid. Povětšinou to byli samotáři, tak jako on.

Ovšem, co je napínavé, že si oběti vybíral podle kůže.
Pak ho jednoho dne náhodou odhalili, když k

němu šel jeden z revizorů. Měl tam v tom svém brlohu z kůží vypreparované figuríny a stínidla. Mrtvoly pravděpodobně buď jedl, nebo je odvlekl do kanalizace. Už se nenašli.
Každopádně, jeho osud dopadl nemile.
Stanice ho ubila k smrti. Poté ho ještě oběsili a zapálili. Do teď tam visí. Kvůli němu tam už od té doby nikdo nebydlí. Celá stanice se přemístila sem.
I. P. Pavlova má proto neblahou pověst. Prý je tam tunelem slyšet nářek jeho obětí.”

Trojice stojící zkoprněle před ním neměla na to utrousit jediného slova. Nakonec se však ozval spisovatel.

-,,Nedivil bych se, kdyby to byla pouhá báchorka. Lidé si vždy rádi vymýšlejí něco, čím naženou strach a získají tak převahu nad ostatními.”

-,,Pokud chcete, běžte se tam podívat.”

-,,Ne, děkuji. Myslím, že vy mi budete dostatečným materiálem pro dokončení mého díla."

-,,A tot’?”

-,,Průvodce pražským metrem. Potřebuji další informace o jiných stanicích na červené lince.”

-,,Jistě vám s tím mohu pomoci, ovšem nepočítejte se stoprocentní shodou.”

Vyšehrad

-,,Lidé zde nežijí pouze v metru, tedy tunelu ukrytém v nuselském mostu, ale opět za hradbami nedalekého pozůstatku hradu Vyšehrad, který zázrakem zůstal jako netknutý. Mají tam vybudovanou vlastní komunitu, jako za doby jeho největšího žití."

Pražské povstání

-,,Žijí zde povstalci, ovšem proti komu povstávají není známo. Asi proti zbylým stanicím z jejich konce."

Pankrác

-,,Známá stanice svým vězením. Řekl bych, že mnoho lidí bude žít v něm a ti, co v něm byli tak se rozprchli po městě. Ovšem, co se děje na stanici je mi neznámou. Pravděpodobně tam žijí lidé, jako v ostatních stanicích."

-,,O ostatních stanicích už víc nevím. Pouze to, že když pošlete někoho do háje, tak se pěkně projede. Až na konečnou."

-,,A co zelená linka?"

-,,No tak to tu máte nejbližší stanici.

Náměstí Míru

Nejhlubší stanice v metru. Máme od tamních zprávy, že se zde napojují boční tunely na kanalizační řečiště a další podzemní labyrinty vedoucí skrz celé pražské podzemí včetně utajované vládní linky, dokonce snad na tunely vedoucí pod celou republikou, nebo alespoň to, co z ní zbylo. To ovšem není všechno. Něco vyhnalo poměrnou část obyvatel této stanice znovu na povrch. Nyní žijí v kostele přímo nad stanicí. Údajně z důvodu, že tam vedou tunely až do samotných pekel. Místní tam slýchávali křik a nářek nebohých smažících se v pekelných plamenech.”

Jiřího z Poděbrad

-,,Stanice patřící Husitům. Věří, že je možno vybudovat novou říši v podzemí metra.”

Flora

-,,Jedna ze stanic označovaných za pražskou Floridu, neboť hned nad ní je velké nákupní centrum, které si tamější obsadili. Takže si tam žijí jako v bavlnce."

Želivského

-,,Zbytek metra má tamější obyvatele za burany. Za to tam mají čističku vodu."
-,,To jako u nás na Lužinách a Hůrce," ozval se Filip.
-,,To jdete teda až pěkné dálky," okomentoval muž.
-,,Za touto stanicí je až metro:

Strašnická

Údajně tam straší, ale bližší informace nemáme, neboť se tam všichni bojí a tím pádem o zbytku

linky nic nevíme."

-,,Ani bych se nedivil, kdyby tam místní strašili pocestné. S tou jejich mentalitou, již nějaké zkušenosti mám," ozval se spisovatel.

-,,Nuže, toť vše, co vám mohu povědět. Zbytek informací, si již budete muset získat samy. Doporučoval bych vám navštívit stanici Můstek."

Dali na jeho rady a po nějaké době, co společně ztrávili v muzeu, se vydali znovu do podzemí směřujíce ke stanici Můstek."

Můstek

Konečně dorazili do stanice protínající odvrácenou část jejich žluté linky. Nacházeli se přímo pod Václavským náměstím, které na povrchu ohrožoval

gang striptérek. Ovšem nyní se jim otevřely i další východy ven na povrch, ovšem, nyní tam nepotřebovali znovu.
Spíš pravý opak.
Co nejhloub, do samého centra zatuchlého tunelu, plného vagónů obydlených lidmi.
Vagony jsou po obou kolejích až do

stanice Karlovo náměstí. Každý z nich je pro jednu rodinu.

Na národní třídě je hned nad metrem obchodní centrum Máj, které je také obydlené.
Bydlí zde řemeslníci.
Karlovo náměstí, tam je tunel zatopený.
Mimo jiné, je zde hanbinec.
Staroměstská, sem se posílají ti nejstarší lidé z pražské hanzy, aby zde mohli v poklidu společně dožít. Celá stanice je jako jedno obří sanatorium.

Za ní je již tunel zatopený.
Na opačnou stranu, se zde nachází:

Náměstí republiky

Opět je zde obchodní centrum s názvem Palladium. Rovněž zabydlené. Většinou tu bydlí významní lidé s dost velkou pravděpodobností až dokončíš tu svou knihu a prodáš ji hanzovníkům na tisk, budeš zde moci také bydlet.

Florenc

Stanice z jedné strany oříznutá Vltavou. Z druhé strany sousedí s Hlavním nádražím.
Z té třetí jí pokračuje trasa linky B.

Křižíkova - zde lidé uctívají kříže jako památku na doby minulé. Dokonce se zde někdo nechal dobrovolně ukřižovat. Minimálně na chvíli.
Poté ho někdo nahradil.
Za ní byla:

Invalidovna

Tam posílají všechny nemocné a raněné. Je to taková velká ošetřovna. Je to taková podzemní základna ošetřovatelů. Samozřejmě ošetřovnu má snad každá stanice.

Palmovka

Tam spadla jedna bomba. Naštěstí ta z menších.
I tak to udělalo velkou palmu nad Prahou.
Při tomto si Dominic vzpomněl na plastové palmy, které měli zasklené u nich ve stanici.
V podzemí se tam dobře daří rostlinám.

Českomoravská

Tady bydlí lidé mimo pražští. Ti, co se stihli zachránit zpoza okrajů Prahy nebo středočeského kraje, co jezdívali do hlavního města za prací, či do

školy. Poté, co se v dole v metru začali kategorizovat lidé a přerozdělovat do jednotlivých stanic, tak se z této stanice stala jedna ze samostatných nejvíce osídlených a dobře zajištěných.

Vysočanská

Zde bydlí byrokracie. Všichni, co dříve bydleli ve vilových čtvrtích a nebo po různých sídlech, tak se po upevnění situace po plošném náletu na Prahu, který veškerý život přemístil sem do tunelů pražské integrované dopravy, rozhodli osídlit tuto stanici.
Žije se zde pohodlně. Někdy až moc.
Smetánka a žijící v podzemních prostorech.
Dokážete si to představit?
No náramně se tam zabydleli, až by to do nich člověk neřekl. Hrají každý večer karty, mají snad nekončící zásoby tabáku a hlavně se tam na zábavě nešetří, jestli víte, jak to myslím. Taky není

divu, že je to nejoblíbenější stanice spousty dřívějších turistů nebo emigrantů, kteří zde v době katastrofy byly.
To víte, šlechta ta je učenlivá a tak se tam dá kdečemu přiučit.

Kolbenova

Zde se usadili dělníci. Mají hned nad vchodem do metra totiž fabriky a velké sklady, kterým se zázrakem nic nestalo a tak tam chodí pracovat. Vyrábějí tam spoustu věcí, co tady v metru běžně používáme, třeba součástky, ze kterých se pak sestavují drezíny.
Dokonce jsem slyšel, že se jim daří v novu sestavení jedno-vagónových krátkých linek tramvaje v okolí stanice. Dře se ale i dole. Ženy ve velkém vaří a děti loví, co se dá. Dřív prý lezly do okolních stanic krást, ale přišlo se na to.

Ti malý ďáblíci měly nakradeno všeho možného v jedné z vedlejších uliček, že tomu ani nešlo uvěřit. Nakonec se to rozdělilo mezi obě stanice, aby z toho vyšel každý k užitku. Děti nikdo nepotrestal, protože žádné s tím nechytly. Kdo ví, kdo nebo co si to tam nastřádalo.

Hloubětín

Zde bydlí zplodina. Sebranka všeho a všech, co se z okolí nahrnulo, když utíkali před výbuchy. Je to tam hloub, než by člověk řekl, ale za to si místní udělali vskutku teplíčko. Ta pouliční směska lidí si sem natahala matrace z okolních domů a zateplili si tu celou stanici. Je to asi nejlépe zateplená stanice

ze všech. V zimě se tam občas schází zimuhřivý z celého obydleného metra.

Rajská zahrada

Paradoxně je tam pusto. Stanice byla až moc na povrchu, takže ji zasáhlo spousta tlakových vln z výbuchů a je skoro celá poškozená. Jestli to tam někdo přežil, tak se buď stáhl blíž do centra metra. Nebo tam žijí v pustině jako divoká zvěř. Těžko říct, jak se žije za Prahou. Zatím jsem nikoho nepotkal, kdo by od tamtudy přicházel. Spíš se mi zdá, že

lidé z metra prchají a není se čemu divit. Život se žije dál i po civilizaci.

Černý most

Tam jezdí sirény o červené lince se nic neví. Občas někdo z Vysočanské zaslechne, že spatřil ozbrojené skupiny na radech a průzkumech, zbytek červené bývala pouze sídliště, tam platí jejich vlastní hierarchie i politické přesvědčení.

To je asi tak vše, co bych vám mohl o metru říci. Tedy pro teď. Samozřejmě pokud by jste měli více času, tak bych mohl mluvit celé hodiny o příhodách a historii pražského metra po jeho zalidnění.

Mimochodem, metro hází, tak se držte pevně.

Když Dominik projížděl metrem drezínou do stanice Můstek, vnímal měděné trubky jako zlaté žíly, které by bylo tak snadné začít těžit, až by to bylo nebezpečně smrtonosně.
Tunelem míjeli spoustu grafiti, které se především objevovaly v oblastech zázemí zaměstnanců metra, kterou dnes obvykle obývali někteří z

obyvatel stanic, kteří se nejlépe hodili na toho, který stanici reprezentoval. I toto se v metru odehrávalo.
Tušil, že ovšem existují i stanice, které se reprezentují sami. Nepotřebují žádného představeného.

Přesně takové se to tu zdálo na první pohled zde na Můstku. Jen to tu příšerně smrdělo. Za to údajně mohla část metra se vstupem do historických částí podzemí města Prahy. Kdo ví, kam mohou vést ještě hlouběji.
Lidé tu obývali podélně vysoko-stropé

prostory ve svých vysokých někdy i několika místnostních stanech či stáncích. U tyto obydlené přestupní halové chodby byli prolnuty různými vůněmi pečeného jídla a zvláštním hudebním doprovodem, jehož původ jsme odhalili pod schody na nástupním place.
Posedávala zde skupinka osob působících jako indiáni. Byli různě přiodění či

malovaní a používali unikátní nástroje, které vytvářeli takové neslýchané industriální zvuky, které ve svém jedinečném spojení dokázali porazit paranoiu, jenž umělo prostředí podzemí a stísněnost tunelů vyvolávat.

Ta parta muzikantů rozzářila vše okolo.
Příznivce pohupujíce se do rytmu.
Jen očekávajíce někoho, kdo by měl slov do těch stále se opakujících rytmik.
Filip pošťouchl lehce loktem Dominika do bohu, aby se odvážil vystoupit.
Dominik na to natočil hlavu k němu s nechápavým výrazem.
- No tak, vždyť to umíš. Měl by ses

odvážit.
- Já se stydím. Není to dobrý nápad.
- No tak.
- Co, když je správný nechat tu hudbu hrát samotnou?
- No, jak myslíš.

Poslouchali tedy ještě chvíli muzikantskou skupinu indiánů a poté se společně i s Matkou rozhodli vydal dále. Na stanici Náměstí republiky.

Náměstí Republiky

Stěny této stanice byli zlatavé.

Vyvolávaly honosný dojem, ale to pouze z důvodu, že momentálně nebylo snad v celém metru čistější stanice.

Stanice metra byla spíše považována za obchodní, neboť byla celá posetá stánky pro

prodejce a pro pocestné, kteří zde chtěli přespat bylo vyhrazené místo v části zázemí pro dřívější zaměstnance.

Obyvatelé stanice totiž obydleli dřívější obchodní centrum zvané Palladium, které se rozprostíralo hned

nad stanicí, ke kterému vedl jeden ze dvou východů.
Druhý vedl k nádraží Jana Masaryka, které bylo také zprovozněno na dvě linky, které se střídali v transportu různého zboží, či lidí, na hlavní nádraží.
Díky této komplexnosti podzemního centra a povrchových linek se zde žilo nejlépe z celého města.
Vchod do Palladia byl hlídán ozbrojenou jednotkou několika mužů.
Každého, kdo procházel kolem uváděli do rozpaků, neboť se svými zbraněmi nacházeli zbytečnou hrůzu.
Samozřejmě všechny bez starosti pustili dovnitř.
Proč tam tedy stály?
Kdyby se někdo odvážil napadnout Palladium?
Nebo před něčím z venku?
Lidé na otázku odpověděli tak, že tam stávali vždy.
Tím se Dominik dostal k místu, mezi

těmi všemi

obchody předělanými na byty, kde pobývali zástupci stanice.
-,,Dobrý den," pozdravil je zpříma.
-,,Dobrý, přejete si?"
-,,Dovolte, abych se vám představil. Jmenuji se Dominik. Přicházím k vám až ze stanice Lužiny. Přináším vám svou práci, na které jsem pracoval od prvních dnů v metru," předložil jim na stůl svůj rukopis.
-,,Co to je?"
Divil se jeden ze starších mužů a vzal si ji do ruky.
Začal jí listovat.
Druhý si prohlížel Dominika.
-,,Je to průvodce metrem. Vše, co jsem se dozvěděl o různých stanicích," odpověděl.
-,,K čemu myslíte, že je to dobré?"
Zeptal se ten, který si ho vážně a nedůvěřivě prohlížel.
-,,Průvodce metrem. No to je úžasné. To by se mohlo lidem velice líbit a mohlo by to spojit lidi. Úžasné chlapče a na to si přišel sám?"

Zareagoval ten z mužů, co si ji prohlížel. Bylo na něm vidět, že ho to velice nadchlo.
Ten druhý si ji vzal do ruky a také si ji prohlížel.
Ihned, jak ji otevřel se mu změnil výraz v obličeji.
Dominikův úsměv prozrazoval, že byl vděčný, za

jejich reakci.
Celý rukopis byl obohacen o různé ručně malované iluminace a jiné doplňky, které dávali celému rukopisu neskutečný efekt.

-,,Dobrá, mě se váš nápad velice líbí. Konečně někdo, kdo něco vytvořil pro ostatní a je to užitečné. Budeme to muset přepsat na počítači. Nějaké nám tu ještě fungují. Budete chtít na tom jistě pracovat dál, že?”
-,,Jistě,” odpověděl Dominik.

-,,Dobrá, pojďte, zavedu vás za našimi ajťáky," řekl a uvedl ho pohybem ruky ven z jejich kanceláře.
Šli spolu podél zábradlí, pod kterým

bylo pár pater dolů až k expozici základního kamene, který zázrakem zůstal netknutý za sklem.
Dovedl ho do jedné části, která byla opatřena několika počítači a posedávalo zde několik technicky zdatných jedinců.
Se všemi se seznámil a společně jim předvedli jeho rukopis.
Nikdo z nově poznaných lidí netušil, dokud jim to Dominik neodprezentoval.
Vypadali velmi překvapeně. Nebylo se čemu divit, nic takového v životě neviděli.

Měli radost, že se bude konečně něco dít.
Poté se odebrali za Dominikovou matkou a jeho kamarádem Filipem.
Povídali si zrovna s nějakou partičkou místních.

-,,Dobrý, vy jste přišli zde s Dominikem, že?"
-,,Jistě, já jsem jeho matka a zde Filip, je přítel z naší stanice."
-,,Výborně. Chtěl jsem vám poblahopřát k tak talentovanému synu. To, co vytvořil

je neuvěřitelné. Chtěl jsem vás všechny tři pozvat na posezení. Následujte mne prosím, máme ještě spoustu, co probrat."

Uvedl je do místní části úplně nahoře, která byla stále používána jako kantýna. Zde je pohostil a probrali mimo jiné i důležitou otázku a to, zda by zde chtěli začít nový život.
Pan reprezentant stanice byl velmi přesvědčen, že taková osobnost jako je Dominik, je přesně ten, který by zde měl žít, neboť si to zaslouží za jeho práci pro zbytek obyvatel metra.
Po pohoštění, je tedy vzal za lidmi, kteří měli na starosti ubytování a pořádek zde v Palladiu.
Ti jim pomohli najít krásné místo, kde se mohli společně zabydlet. Každý samozřejmě se svým vlastním pokojem.

-,,Konečně komfort," užíval si to Filip.
-,,Už víš, co tu budeš dělat?"
Zeptal se Dominik.
-,,Jo bavili jsme se o tom s těmi lidmi,

když jste přišli s pánem. Prý bych se tu hodil jako asistent prodejce nebo v kuchyni. Tipuju, že si tu budu moct vyzkoušet všechno. A jsou tu pěkný holky. Už jsme na sebe s jednou mrkali."
-,,Skvělý," byl rád Dominik. Přál mu to. Samotného ho zahřívalo štěstí, že se jim to všechno opravdu podařilo. Zabezpečil i svou matku a dovedl ji na krásné místo, kde je bezpečně a čisto.

Hned ráno se vydal do sekce s počítači a začal přepracovávat svou knihu do digitální podoby.
V průběhu toho si však uvědomil, že mu chybí pouze poslední stanice a ta je

hned vedle.
Stanice s názvem Florenc.
Prý se tam také žije dobře. Je tam spousta lidí, ale žijí dole ve stanici, která je dvojitá, neboť je přestupní.
Bude se tam muset vydat.

Florenc

Už když přicházel s ostatními lidmi putujícími do stanice, tak to v něm vzbuzovalo úžas. Na stanici nebylo nic okouzlujícího, ale jak se říká, nejlepší

nakonec, tak to také tak platilo.
Cítil jakýsi proud energie čišící z místa.
Bylo tu živo.
Už právě z dálky se tunelem rozléhal rytmus nějaké muziky. Byla naštěstí také živé, jako na stanici můstek. Té radioaktivity měl po krk.
Vylezl na nástupiště a šel dál blíže k zalidněnému místu na vrcholku oboustranného schodiště vedoucího na přestup na další linku do vyššího patra podzemního prostoru.
Uprostřed důmyslně vytvořeného shluku seděla jedna silueta s ručně vytvořeným bubnem a vytvářela jednoduchý rytmus,

do kterého druhá osoba zpívala a rapovala. Byla to dívka. Krásná.
Dominika okamžitě okouzlila.
Už věděl, odkud ta energie procházela.
Od ní.
Připravil si nějaké peníze, které jim dá, až představení skončí.

Všiml si, že ho zaregistrovala, ale nedala to najevo.
Měla líbezný hlas a byli bravůrně sehraní.
Po představení, když se dav rozcházel Dominik přistoupil a daroval ji nějaké z bankovek, které měl navíc.
Byla ráda. Usmívala se na něho.
-,,Jmenuji se Dominik."
-,,…."
-,,Moc se mi to líbilo."
-,,Díky," těšila se z jeho přítomnosti.
-,,Mohl bych vás požádat, zda byste mne provedli stanicí."
-,,Jistě."
Šli tedy stanicí.
Povídali si o životě v metru a tak

podobně. Velmi ji zaujalo, že nedávno získal své místo na sousední stanici.

Bylo na ní vidět, že se jí líbí a tak z toho měl radost.
Náhle k nim nakročila jakási osoba.
Byl to muž podivně oblečený nahánějící trochu hrůzu.
-,,Hele nejsi ty náhodou Dominik?"
Ozval se.
Byl zaskočený.

-,,Vy se znáte?"
Divila se.
Dominik si prohlížel jeho obličej a snažil si vybavit, kdo to je.
Měl holou hlavu, vysoký s masivní postavou a širokými rameny.
-,,Už vim! No jo, …. Bavili jsme se spolu v centru kdysi dávno."
-,,Byli jsme spolu v graffiti crew."
Náhle někdo zavolal její jméno a ona se ohlédla. Byl to její přítel muzikant.
-,,Musím už jít, tak se měj," rozloučila se a hned byla ta tam.
-,,No jo. A taky jsme rapovali a brali

duru.”

-,,Děláš to ještě?”

-,,Už ne.”

-,,V tom se nemá přestávat.”

-,,Může za to MDMA, že mám pozměněný DNA! pamatuješ si to?”

-,,Jo. A je to pravda?”

-,,Nevím, jen se to rýmuje. Vlastně jsem z toho míval pocit, že mi v hlavě vybuchla atomovka. Možná proto jsem byl připravený na to, co se bude dít. A především jsem si díky ní uvědomil, že vůbec žádná bomba doopravdy nemusela dopadat, kdyby to bralo víc lidí. Bohužel, to už ti,

kteří je měli v rukou nevěděli.”

-,,No vidíš. To mně v životě nenapadlo. Každopádně, kdyby si chtěl nějakou duru, tak mám.”

-,,Jo něco do žíly. Díky, kdyžtak přijdu,” zasmál se Dominik.

Došel zpátky za slečnou a pozval ji na prohlídku k sobě do nové stanice. Přesvědčil ji a vydali se tam.

Představil jí celou stanici, svou rozdělanou práci a poté Filipa a svou matku.
-,,To jsem netušila, že si taky umělecky činný. To je skvělý."
-,,Omluv ho, musí si dát injekci," vkročila do toho matka.
-,,Injekci?"
Divila se.
-,,Jsem z nich celý zrozený, píchám si inzulín," ihned objasnil Dominik a rozvázal si rukáv košile.
-,,Tak pojď mami," přisedl ke stolu a napumpoval si ruku, aby mu vyskočila žíla.
To už matka natáhla do injekce inzulín.
Proklepala ji a vyzkoušela, zda z jehly vystříkne.
Poté mu ji aplikovala do žíly.
V ten moment dovnitř vstoupila i s Filipem.
Ihned si zakryla obličej.

-,,Ne to je v pořádku, už to je,” řekl Dominik.

Opravdu, matka se odebrala stranou s prázdnou jehlou.
Dominik si začal zavazoval košili.
-,,Zrovna mi dneska došlo, že je celý můj život o injekcích.”
-,,Už zase! Přestaň!”
Okřikla ho matka.
-,,Jen se tu bavíme,” odvětil ji.
-,,Byl jsem počat ve zkumavce. To znamená jehlou injekční stříkačky. Mé početí bylo umělé.. Doktor nějaký Chorvat, nebo tak někdo ze středomoří. Chtěl jsem ho navštívit, ale po té jsem zjistil, že ho nalezli mrtvého. Prý měl bodnou ránu po injekci. Jenže nikdo neví, jestli si to udělal sám, nebo mu to někdo proved. Každopádně to středomořské požehnání beru i jako prokletí. V důležitém věku jsem si zlomil nohu a musel jsem si píchat injekce do břicha

na srážlivost krve. Poté sem nějak začal brát drogy a chtěl jsem se věnovat muzice. Jenže ona začala ta zpropadená válka a teď tu všichni hnijeme. O smrtonosných

injekcích jsem měl dokonce i noční můry. A já tu navíc chytil cukrovku. Naštěstí je na cestě Neviditelný průvodce a ten nám pomůže spojit celé metro a všechny zachránit," neudržel se

Dominik v té přítomnosti všech okolo. V tento moment měl všechno.
Poté šel doprovodit slečnu zpátky k ní na stanici a slíbil, že znovu přijde.
Po pár dnech dlouhotrvající práce na knize se znovu vydal na Florenc.
Cítil se skvěle, že by možná znovu získal proud na to vymyslet nějaký text.
-,,Tady jsi, hledal jsem tě," oslovil ji, když ji konečně našel.
Brečela.
-,,Co se stalo?"
-,,Promiň. Musela jsem to říct, donutili mně," ukázala svoje modřiny na nohou

a rukou. Dokonce škrábance na obličeji.
V další moment se okolo nich rozprostřel kruh siluet urostlých a zahalených. Někdo ho chytil zezadu kolem rukou a pasu, aby se nemohl chránit.

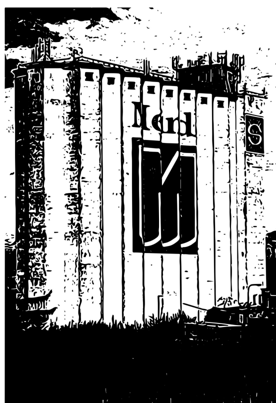
Některý, měl pocit, že to byl buď ten jeho starý známý, kterého tu nedávno potkal, nebo ten muzikant.
Vytáhl injekci a vpíchl mu jí přímo do levého spánku.
Stiskl palcem její obsah a Dominik zkoprněl.

Poté ho ten za ním pustil a on bezvládně padl na zem.

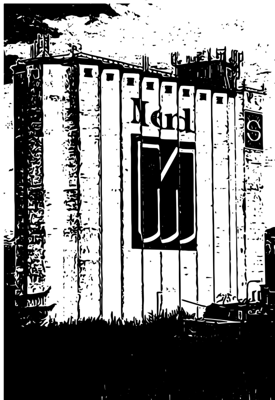

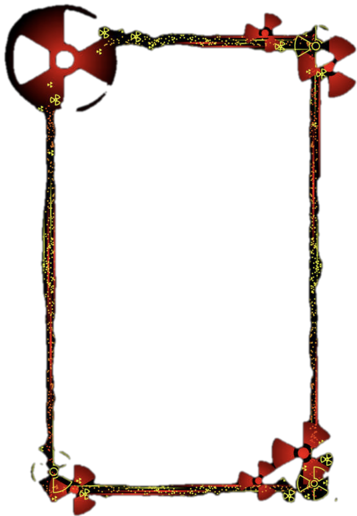
Silo

Na okraji Prahy se nacházelo silo. Jediné v okolí. Bylo rozlehlé tak, že bylo k vidění už z dálky. Na něm ohromné už z dálky viditelné Meindl a znak dolaru. Zde po vypuknutí války, především paralytickými látkami, se lidé z okolí sešli uvnitř a zde žili.
Byli tu vybudované byty a v nich každá rodina, co se zachránila.
Ovšem zde bydlel jeden přímý potomek majitele tohoto kolosu.
Meindl mladší. Ten zde měl svou radiostanici, kde hrál písně z dřívější doby, tedy před deseti lety.

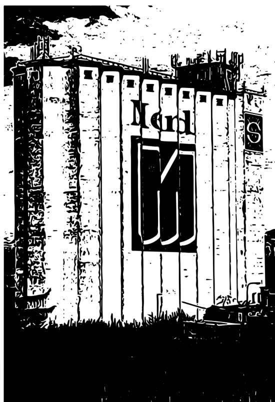
Tehdy se psal rok 2033 a jeho nejoblíbenější písní byla vždy momentálně tak, kterou pustil.
Ovšem, potom, co nastala katastrofa a on se byl nucen přemístit dovnitř a zde začínat novou etapu jeho života, která se už asi ani nezmění.
Měl tu na starosti především

radiostanici, kde mohl komunikovat s celým silem i venku prostřednictvím megafonů. Jeho největší zálibou však bylo skládat playlisty a ty poté nonstop hrát po celém silu.

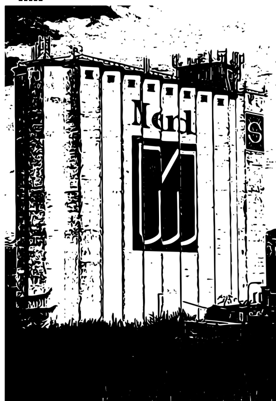
Avšak věřil tomu, že dokáže pomocí své

radiostanice navázat i komunikaci s lidmi žijícími v metru.
Přesto, po delší době poslechu sám zjistil, že se na něm ta radioaktivita projevuje a toť tím, že slova písní ovlivňují.
Proto i za ním po delší době nepřetržitého vysílání přišlo osazenstvo obývajících silo, že by si přáli, aby rádio vypnul.
-,,Proč by?”
Odpověděl tvrdohlavě.
-,,No. Nemá to dobrý vliv na ostatní.”
-,,Prosím tebe, hudba má ten nejlepší vliv,” tvrdil, přesto, že věděl, jak její potenciál může i škodit.
-,,Radíme ti, abys ji alespoň na chvíli vypnul.”
Neudělal tak.
Nevnímal slova ostatních, pouze ta, která slyšel v písních.
On se v nich totiž našel.
Co se ovšem nestalo.
Lidé uvnitř sila to začalo ovlivňovat natolik, že někteří se v těch písních také našli a dělali to, co v nich slyšeli.
V silu vypukl chaos. Všichni byli najednou chytří jako rádia.
Několik odvážlivců za ním znovu došlo, ať to

vypne.

Odmítl je.
Nechtěl si připustit, že by za to mohla hudba a pokrytecky to nazýval nesmyslem.
A tak zůstalo silo doslova nasáté tou radioaktivitou.
Toť situace, kdy daný text písně přesně vystihuje danou situaci, nebo jste ovlivnili její stvoření, nebo to na vás dokonce odpovídá.

Kanalizace

Seskočil jsem dolů do kanalizační stoky pod vlakovým mostem vedoucím ze Smíchovského nádraží na to Hlavní.
Přístup do něj jsem nalezl díky obdobnému městskému přístavu, který měl blíže k pobřežní ploše.
Odsud stačilo přelézt vyšší zábradlí a poté slanit dva metry na okraj výtoku stoky.
Dostal jsem jistý rozkaz:
Prozkoumat zde kanalizační strukturu a případně eliminovat cokoliv, co by jí mohlo v pozdějších časech narušovat.
Připlul jsem na menším manuálním člunu z lodi, jenž se nacházela uprostřed průtoku Vltavy. Její levý bok ji kryl Císařský ostrov při pohledu na ní z místa,

kde jen nyní stál.
Na samotném koridoru zapadalo slunce.
Na nebi nade mnou se vznášeli červánky.
Přitáhl jsem si svou plynovou polomasku víc k obličeji.
Nyní bylo vše dostatečné k tomu vyrazit.
Tušil jsem dobře, že mi budou z dálky

sledovat záda dalekohledy.
Ti na lodi byli velmi organizovaného tažení.

Přelezl jsem zábradlí a slanil se do pevného dopadu, do kterého jsem se opřel díky přizpůsobení svých kožených bot.
Konečně jsem se nacházel v tom hranatém osm metrů širokém kanále.
Uprostřed něho vedle mne tekla stoka ven do té kontaminované vody páchnoucí tlením ryb.
Chodník kolem ní měl šířku tak metr a půl, což bylo dostatečné k tomu, abych

se mohl pořádně roztáhnout do jeho prostředku.
Ze svého batohu jsem si vytáhl ruční pistoli a armádní baterku.
Levou ruku s baterkou jsem nasměroval v jejím ohbí, jako podložku pod pravou ruku s pistolí mířící na cokoliv, co se nějak prudce pohne a vyděsí ho natolik, že si to zaslouží pár olověných doplňků.
Vydal se prvními pevnými kroky do černotmy vanoucí odpadem.

Baterka mu dokázala odhalit, co se za tou tmou skrývalo.
Bylo toho k vidění stejně jako předtím, pouze obklopené temnotou porostlých okolních stěn bujením zmutovaných mykóz, jenž se zde za ty roky namnožily.
Byli jimi porostlé jak boční stěny, tak strop.

O podlaze nemluvě.
Při sešlápnutí měkké a kluzké. Lehce lepivé. Doufejme neleptavé.
Musel jsem se připravit na ten fakt, že toto vlhké a odkapávající prostředí,

mně bude pronásledovat už celou nadcházející cestu.
Jak se ovšem ukázalo, bylo to čím dál víc prorostlejší, než se zprvu zdálo.
Zdánlivě bublající porost okolo se zdál být bujnější a bujnější.
Postupně si všímal větších a větších pórů, jenž jako by se nadechovali a poté vydechovali neurčité toxiny.
Naštěstí měl i pro tento případ potápěcí brýle, které nedokázali propustit ani

sebemenší množství paralytického plynu, či jinak škodlivého skupenství.
Stále více hlouběji ovšem narážel na obtížnější terén, neboť stále zvětšující se bobnatec, jak tento organismus přezdíval, byl stále kluzší a lepivější.
Když už se nacházel dostatečně daleko, zhruba takových 27 až 33 metrů, od jeho lana, tak si všiml něčeho neobvyklého.
Z ničeho nic přímo před ním spočinula malá hrouda vykukující navrch z porostu, ale stále jím

obalená, v podobě tvary nějakého tvora.

Krysa, potkan nebo ondatra.

Přesně takové to mělo tvary.

Náhle se na něho z tohoto objektu odrazili světla.

Dvě přesně protilehlá mezi černým čenichem a něco málo chlupy okolo.

Byla to vyčuhující hlava většího hlodavce, na které si nyní beze všeho ten obří mykózní organismus pochutnával.

Nemít vysoké gumové podrážky, už by ho

byl ten sajrajt taky nejspíš pohltil.

Bylo na čase si je zkontrolovat.

Byly lehce rozleptané. Nebo oslizlé.

Těžko se to dalo poznat, přes ty zarosené potápěčské brýle.

Navíc mu každou chvíli ukápl nějaký slint z vrchních houbovitých vředů na jeho okapucovanou hlavu.

Vždy pocítil, jak se mu rozprsknul o její šev a poté sklouzl po jedné ze stran kapucí dolů buď na jeho oděv, či na zem.

Z toho všeho okolo se mu přehnal mrazivý pot po zádech.

Navíc, ten tvor vydal pisklavý zvuk.

Tudíž nebyl ještě mrtvý.

Ten popínavý organismus z něho vysával život.

Tudíž musel být ten hlodavec i zevnitř napaden otravným parazitem, který ho musel odporně sužovat, tak jako vše, by se zde stavělo odporu toho bobnatce.
Alespoň, pro něco tu měl tedy tu zbraň.
Uštědří tomu zvířeti ránu z milosti.
Zamířil a vystřelil.

Kolem hlavně jeho zbraně se na vteřinu zjevil odraz plamenu a ten vyšlehl olověnou kulku do obličejové oblasti toho nebohého zvířete.
Ráz zbraně byl tak silný, že jí to ustřelilo celou hlavu.
On měl dosti podobný dojem, když zvuková vlna ozvěny na oplátku zasáhla jeho sluch.
Nyní se otočil k odchodu.
Tušil, že s ničím lepším, by se již zde nesetkal.

Pouze by hnal sám sebe do záhuby.

Motol

Výtah se zasekl a otevřel své dveře.

Velký prostor kabiny z části zabírala postava v plastovém overalu.
Vedle něho stálo na kolečkách lůžko překryté plastovým potahem.
Vezl ho na místo poslední.
Chopil se řídíte a vytlačil vozík ven.
Ocitl se v dlouhé chodbě křižované dalšími.
Z povzdálí k němu přispěchal zvuk rachotu záložních generátorů.
Ty se nacházely hned vedle generátorů, za nimi bylo místo přidělené pro poslední odpočinek. Přesně tady lidé pod plachtou končívali.
Nyní jedna přibyla. Nohy zpod ní trčely. Postava v obleku za nimi zavřela dveře a vydala se zpět k radiátorům a výtahu.
Ten stále bez hnutí čekal otevřen dokořán.
Jeho skřípavé zavíraní dveří přebilo to mrtvolné ticho.
Vyjel až do přízemního patra a vydal se jednou ze spletitých chodeb nemocničního komplexu.
Občas okolo na něho v dáli potkal jak se

míjejí.
Byla noc, v tuto dobu tu moc lidí potkáte, ale přes den je tu rušno.

Z bývalého nemocničního centra se stal velký ale za to ne moc proslavený městský stát. Bylo zde všeho do sytosti a se odsud nikomu moc nechtělo.
Jednalo se o spojení dvou nemocničních center. K napojení došlo díky důmyslnosti jejich stavitelů, jenž je vybudovali poblíž sebe.
Jednou z nich byla Na Homolce a hned vede o kus dál byla vojenská nemocnice.
Díky propojení těchto dvou nemocničních středisek měli v podstatě dostatečnou nezávislost na vzdálených obydlených částech. Ani se s nimi moc nechtěli napojovat kontakt protože věděli, že by to mohlo narušit vnitřní vztahy. Což se ovšem pánům v dlouhých bílých pláštích náramně hodilo. Mohli zde provádět i různé experimenty na těžce onemocněných nebo těch, co už to měli před smrtí nebo, co už to měli před smrtí, nebo, co už to měli za sebou.
Mladí zde ale už pomalu začínaly poznávat, že venku není tak zle, jak se

zprvu zdálo. Poblíž toho spáleného vrchu Petřína.

Bylo tu jediné místo, které naháňělo hrůzu víc.
Ústřední vojenská nemocnice.
Byly tam zbraně, ale za to až nehezky ticho a pusto.
Chlapy, co tam vlezly sice něco málo posbírali ale něco je tam vyděsilo a tak rychle utekli. Nikdo

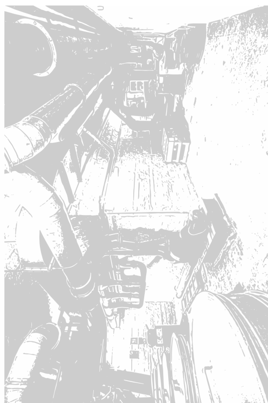
neví, zda jsou to jejich báchorky, aby tam nikdo nechodil.
Stejně se našli odvážlivci, kteří tam zašli. Ovšem po tom, co to tam viděli, stačilo se jen přiblížit, tak si to rozmyslili.
Přesto si je pak strážní dobrali, za to, že tam šli. Nevyšli z toho lehce. Viděl jsem, jak si dobrali toho, který s tím přišel i pažbou od zbraně.
Celkově se mi zdála vláda těchto míst, tvářících se jako poslední lidské kolébky civilizace, dost upjatá.
Stále nás něčím strašili.
My už si ale našli svá pravidla, která nám kryly záda. Nelezly jsme do míst nebezpečných.
Hledali jsme útěky z těchto prostor, jenž

byla hlídána.
Po zjištění, že lidé žijí za prostorami opevněných podél nemocničního areálu, jsme se rozhodli areál opustit jenže, co se nestalo, někdo to prozradil a nastal chaos.
Zaznělo dokonce několik výstřelů.
Ti, co měli chod nemocnic na starosti nechtěli nechat uniknout jediného z nás. Narušilo by to morálku nemocnice a tak některé z nás bez lítosti zastřelili. Těm, co se jim se mnou podařilo utéct, jsme zjistili že celé město i po své absolutní snáze stále žije svým post katastrofickým způsobem života, do kterého jsme se rychle vžili.

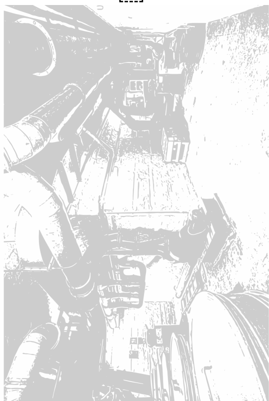

Atomový kryt

Bylo tu vlhko ale zato dusno. Bylo tu až moc lidí, co se do krytu poblíž Nuselského mostu vešlo.
Když tento kryt stavěli, tak jim nedošlo, že je to tak akorát pro tehdejší zalidnění okolí bunkru akorát pro tehdejší zalidnění okolí bunkru ukrytého u úpatí zdejšího kopce. Navazujícího na skalnatý hřeben, který posloužil jako dobrý základ pro hradby. Historického opevnění.
Ten kryt měl vstup nenápadný a žalostně malý.
Nemluvě o tom, že spousta lidí zůstalo venku. Dělali jsme, co se dalo, ale už se doopravdy dovnitř nevešly.
Slyšeli jsme je křičet a bouchat na dveře, jenže i já byla v té tlačenici i se svým psem tak namačkaná, že jsem se nemohla ani pohnout. Nevěděla jsem, proč lidé okolo mně stojí a nikam se nehnou. Až později jsme zjistili, že je tu

spousta dalšího místa, ale v tom zmatku ty uličky nebyly v té tmě okolo vidět.
Pak někdo křikl.

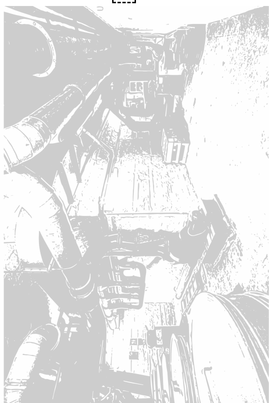

- Tak nechte ty dveře otevřené, když se sem stejně nevejdeme. Tak my půjdeme až se to přežene.
Něco tak absurdního v té situaci vyvolalo takové chvění, že nezbývalo, než ty dveře opravdu

otevřít.
Některé to totiž pobavilo a začali se v tom všem napětí smát a to vyvolalo naopak kritiku, která vedla k uvolňování stresu pomocí křiku a obviňování. Po vteřině se začali strkat a šlapat po sobě a tak když otevřeli dveře, tak spatřili stále ohřívající těla těch, kterým zavřeli před nosem.
Ti první vylezli ven a pustili tak i další, co chtěli pryč.
To však některý z nich pár metrů po výstupu spadl na zem. To se okolo začal rozprostírat jedovatý plyn.

- Honem dovnitř pro masky!
Zvolal někdo a tak se ti, co se ještě nestihli nadýchat plynu vrátili dovnitř.
Postupně jsme zde zjistili, jak se s místem a jeho mechanismy zachází, každý si tu našel místo ale nebylo tu pohodlně. Navíc jsme všichni byli traumatizováni.

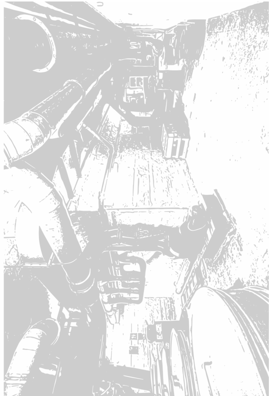

To je člověku tak těžko v mysli, že člověk nedokáže překonat tu mentální bariéru z toho, co se vlastně stalo.
Naše město bylo vybombardováno.
Nyní v krytu přišlo na zásoby potravin.
Spousta z nás si kolem poloviny lidí nasadili jsme si masky a šli ven.
Museli jsme dát pozor přes plyny.
Ani maskám se nedalo moc věřit ani v nich

dýchat.
Běžela jsem na hlavní ulici s ostatními.

Zpátky k sobě domů i se svým psem, který měl svou masku také přidělanou k hlavě.
Cestou leželo podél silnice několik mrtvých. Popálených jak od výbuchů tak plynů. Jeden z bloků domů to škaredě odnesl. Byl rozpolcený ale tím, jak to v něm stále žhnulo, to bylo jako by se v něm usídlilo žhavé stvoření, které ho pohlcovalo z té prvotní rány.
Jako jedovatá kysela.
Postupně se tím celá ulice, tedy jedna dlouhá stěna bloku rozpadala do svých stran a ty se bortili do ulice, kudy jsem procházeli s modlitbou na rtech, ať se mému domovu nic nestalo.

Jak jsem sama s psíkem procházela ulicemi, tak jsem si přišla, že já jsem sama ta spoušť, co to po sobě zanechala. Jako by měli lidé přirozeně v sobě zakořeněnou sebedestrukci pro sebeobnovu.

Historické sklepení

Tam utekl feťák a dealer dury, který vpíchl zlatou dávku směsice různých drog a látek Dominikovi, který na to v další okamžik zemřel.
Sebral tím duši člověku, který měl všechny předpoklady a zkušenosti pro to sjednotit metro a vytáhnout z něho lidi ven na povrch a být jejich leader, který by dokázal znovu nastolit život na povrchu.
Ten to feťák, jehož nazývali lidé Alfem byl jiného přesvědčení. Viděl Dominika jako člověka, jenž chce získat moc a zničit to poslední místo, kde lidé mohli po válce žít. Alf tím chtěl předejít jakékoliv systematizaci.
Byl to chaosný člověk.
Rozhodl se samovolně zahubit po tomto odporném skutku, kdy vzal naději na nové šťastné a bohaté životy všech obyvatel metra. Byl přesvědčený, že by tak stejně nakonec Dominik skončil. Určitě by si jí píchnul sám.
Další variantou by bylo, že by si s tou holkou víc začal a to by neuneslo jeho

ego. Nakonec by ho stejně určitě ukřižovali a tu injekci mu píchnul tak, či tak, aby mu to ulehčil. Nebo by mu to udělal někdo z jeho nejbližších, ať už matka tak jeho kamarád Filip.

To proč mu to udělal bylo z důvodu, že byl zahleděný jak sám do sebe tak i do něho. Záviděl mu. Dominik nepil alkohol od té doby, co poznal jeho nadcházející.
A jeho kniha se stala předmětem zájmu vůdčích osobností metra. Navíc to byl tako feťák. Jen fetoval před válkou. A pak už ne.
Člověk v tom musí pokračovat až do konce, když jednou začal. Tak to měl nastavené Alf. Nezáleželo mi kam to vede.
Zabil ho zákeřně bez krve.
Ten, jehož smrt byla zbytečná ovšem tvrdil, že používal drogy k sebepoznání a nabrání jiného mozku do života, který mu poté dával smysl.
Alf si naopak jen sháněl drogy a za ty, co prodal tak se vždy šel opít na místní bar k nějakému šulinovi.

Všechny myšlenky propil.
Až teď, když utíkal do nejhlubšího podzemí Prahy, tak se mu začali střízlivé myšlenky rojit z těch opilých. Konečně si uvědomil, co špatného udělal.
Jenom z důvodu, že to byl slaboch a místo toho vynaložit úsilí k přemýšlení a pochopení toho, co jiní tak fascinovalo, tak to zahubil.
Tak jako se teď jeho zlomená mysl i duch řítili zmateně a nevěděl kam do útrob zničeného města bez žádné naděje na budoucnost.

Snad zde najdou klid duši oba.
Po tmě už vědomě mrtvý nahmatal ve špíně zakryté tmou před sebou kost. Byla to čelist.
Mandibula.
Svíral ji v prstech až to v něm vzbudilo inspiraci k životu. Zachvátila ho. Skočil na něho z ni.
Ten nápad.
Man, muži. Di. Bula.

Zlatá bula podzemí Prahy.
Viděl to přímo před sebou. Celé metro bylo vybudováno jen pro něho a on ho jako jakýsi bůh povolil pro veřejnost. Pro jeho VI. Říši.
Alespoň tak to viděl on ve svém počátečním stádiu deliria.
Ani ho nezajímalo, zda byla ta čelist lidská nebo zvířecí.
Radostně s ní začal křičet. Bylo to pro něho vítězství.
Šílené. Odporné.
Improvizované.
Nechtěné a nečekané.
A přesto pro něho opravdové.
Opité do nejtemnějšího deliria, ze kterého bylo jediným útokem smrt.
Náhle však zjistil tu nejsmrtelnější správu.
On vlastně svou zlatou dávku píchnul Dominikovi.
Měla mu pomoct zemřít.
Teď ho čekala odporná, potupná, pomalá a

bolestivá smrt.
On na to však zareagoval po svém.
Zuby na čelisti si podřízl hrdlo.